

BUITEN
GEWOON
TE
ZEGELEN

RIJSHIEMSCHE COURANT.

WOENSDAG 16 AUGUSTUS.

De prijs der Courant, die geregeld vijfmaal weks wordt uitgegeven, en wel op Zondag, Dinsdag, Woensdag, Donderdag en Zaterdag, is f 5 de drie maanden.

De prijs der Advertentiën is, van een tot vijf regels f 1,00, en voor elken regel daarboven 20 centen, behalve 35 centen zegelregt, voor elke plaatsing.

Suitenlandsche berigten.

ITALIË.

de Italiaansche grenzen, 5 aug. Uit Napels is gemeld, dat don Carlos aan eene groote moedige belangstelling voor hem aan den dag legde, verklaard, dat hij bereid was van zijne aanspraken op den Spaanschen troon afstand te doen, maar een huwelijk tot stand kwam tusschen een zijner zonen en koningin Isabella. Deze mogendheid op dit besluit goedgekeurd en den pretendent de steun gegeven hebben, dat zij het huwelijksverdrag ondersteunen zal, voor zoo veel dit langs de natuurlijke weg kan geschieden. De aanhangers van don Carlos vleijen zich, dat deze echtverbintenis de toestemming van het Engelsche kabinet verkrijgen zal. (Köln. Zeit.)

ENGELAND.

London, 12 aug. In antwoord op eene vraag van Northland heeft sir R. Peel woensdag in het parlement gezegd, dat de regering niet voornemens is de wet tot voorkoming van godsdienstige processen in Ierland gedurende de tegenwoordige zitting in te trekken. Tegen het einde der volgende zitting zou de werking geëindigd wezen, en alsdan zou worden besloten, of het noodig was meerdere uitbreiding daaraan te geven. Volgens de derde lezing der Iersche wapenwet, met 59 stemmen, doorgeslagen. In den loop der discussiën daarover heeft de heer d'Israeli de ministers ten sterkste gegespt over hetgene hij hunne onbevoegdheid ten opzichte van Ierland noemde, die hij meende aan geschillen in den boezem van het kabinet te moeten toeschrijven. Het parlement zal den 22sten dezer goedgekeurd worden.

Binnenlandsche berigten.

Gravenhage, 14 aug. In de zitting van de Tweede Kamer der Staten-Generaal van heden is ingekomen het hoogst belangrijk wets-ontwerp, bestaande in eene belasting op de inkomsten en bezittingen, als van goederen, alle renten van den staat, traktementen, pensioenen, wachtgelden, enz. De belasting op de vaste goederen en renten bedraagt 5 pCt., die op de inkomsten, enz. van 5 tot 10 pCt., naar eene in de afgevoerde vervatte klassificatie; schatkist-biljetten zijn niet aan de belasting onderworpen. Armbesturen, collegiën van liefdadigheid, enz. zullen van de belasting worden vrijgesteld. Leeraren, die f 1000, of minder genieten, eerste of tweede luitenanten van de landmagt en het non-activiteits-tractement van luitenanten tot zee van de 1ste en 2de klasse, zullen van de belasting vrijgesteld blijven. — Aan de belasting zijn onderworpen alle Oostindische ambtenaren, gepensioneerden en militairen, die zich in het vaderland mogten bevinden. De belasting op de inkomsten van vaste goederen zal bij wijze van opcenten op de grondlasten, met inbegrip van de 16 tot nog toe ingevorderde, een bedrag van 35 opcenten, worden geheven. — De belasting van 5 pCt. der inkomsten van vaste goederen zal naar de zuivere kadastrale huurwaarde worden berekend. — De traktementen, pensioenen, enz. van f 300 en daar beneden zullen vrijgesteld blijven. — De belasting op de ambten, wachtgelden, enz. zal bedragen als volgt: 5 pCt. van alle beneden de f 1000; 6 pCt. van f 1000 tot beneden f 2000; 7 pCt. van f 2000 tot f 3000; 8 pCt. van f 3000 tot f 4000; 9 pCt.

van f 4000 tot f 5000; 10 pCt. van f 5000 en daarboven.

Het Nederlandsche veld, onder het bevel van Z. K. H. prins Hendrik den Nederlandschen, met zes oorlogsschepen en twee gewapende stoamschepen bestaande, is, na uit Vlissingen te zijn uitgehoopen, gedurende vier dagen ter reede van Ostende, door tegenwind, opgehouden. Den 7den augustus, des avonds, heeft het smaldeel, na het doen van salut-schoten, die reede verlaten.

— Wij hebben berigten uit de Kaapstad tot 16 mei, welke de vereffening der geschillen tusschen het gouvernement en de Hollandsche boeren te Port-Natal bevestigen. Men is over het toegevend gedrag van Engeland zeer tevreden. Bij eene proclamatie wordt het bevel van 11 augustus 1842 herroepen, waarbij de personen J. Prinsloo, J. J. Burger, M. van Breda en S. van Breda vogelvrij waren verklaard. De amnestie is dus algemeen. Bij eene proclamatie van 12 mei wordt de kolonel en advocaat H. Cloete benoemd tot commissaris voor Port-Natal. Engeland keurt het gedrag van dien advocaat, die met de meeste toegevendheid als bevelhebber gehandeld heeft, ten volle goed, gelijk ook de amnestie van 15 juli 1842. Natal wordt als eene Britsche kolonie aangenomen, en aan de bewoners alle regten toegekend; zij zullen door troepen worden beschermd, ten koste van Engeland; de slavernij blijft er afgeschaft, elk inwoner heeft gelijke rechten, vrijheid van godsdienst, enz. De advocaat Cloete zou den 18den mei met Harer Maj. corvet Cleopatra van de Kaapstad als commissaris van H. M. naar Natal vertrekken.

Arnhem, 15 aug. Gisteren arriveerden alhier per stoomboot van Keulen Z. D. H. de vorst Sain Wittgenstein en H. D. H. de prinses van Thurn en Taxis, beide met gevolg. Na in het Bad-Hôtel het Zwijnshoofd overnacht te hebben, zijn HH. DD. HH. heden naar 's Gravenhage vertrokken.

TARIEF van justitie-kosten en salarissen in burgerlijke zaken.

Algemeen verslag.

(Vervolg van no. 160.)

DERDE TITEL.

Van de advocaten.

De merkelyke afwijking van het bestaande tarief, welke in den ontworpen titel werd gevonden, heeft aan de leden der Kamer, welke aan de beraadslagingen daartoe hebben deel genomen, ruime stof tot overwaging verschaft, waarvan de uitkomsten in het voorloopig verslag omstandig zijn opgeteekend. De regering heeft de gemaakte bedenkingen bij hare memorie uitvoerig beantwoord en nader de gronden ontwikkeld, waarom zij meende, de voorgedragen beginselen, zoo als die door de meerderheid waren bestreden, te moeten blijven vasthouden.

Hetgeen het eerst in aanmerking kwam was de in het ontwerp aangenomene stelling, dat slechts een gedeelte van het salaris, hetwelk den advocaat ter zake zijner bemoeijingen in een geding toekwam, ten laste der in het ongelijk gestelde partij behoorde gebracht en het overige voldaan te worden door den client, wiens belangen hij had waargenomen.

Deze stelling is in de afdeelingen als geheel onjuist beschouwd geworden: 1o. omdat zij niet overeenkwam met de voorschriften van art. 56 en 57 van het Wetboek van Burgerlijke Regtsvordering; 2o. omdat zij ook buitendien met de billijkheid in strijd was.

Wat het eerste betreft, meende men, dat het zeer duidelijk bij deze artikelen was uitgesproken, dat de

in het ongelijk gestelde partij al de kosten van het geding moest dragen, de salarissen der door de wet vereischte of toegelaten advocaten en procureurs daarvoor begrepen, terwijl de tarieven later het bedrag van die salarissen en regelen zouden; eene opvatting, waarmede de geschiedenis van die artikelen en het in 1839 daargestelde tarief volkomen overeenkwamen, terwijl, ook sedert de werking van dit laatste, de zaak altijd op die wijze was behandeld geworden. De regering intusschen heeft en bij de memorie van toelichting en bij die van beantwoording een ander gevoelen voorgestaan en beweerd, dat de bedoeling van het slot van artikel 57 niet zoo zeer was, dat de tarieven het bedrag van die salarissen zouden regelen, maar vooral, dat zij het aandeel zouden bepalen, dat daarvan ten laste der in het ongelijk gestelde partij zoude behooren gebracht te worden, welke bedoeling, naar haar oordeel, zeer duidelijk kon worden opgemaakt uit de omstandigheden, waaraan dat artikel zijn geboorte was verschuldigd. Zoo wel de Kamer als de regering was echter van oordeel, dat, welke dezer meeningen ook de ware was, den wetgever daaromtrent bij het maken der onderhavige wet de handen niet zoo stellig gebonden waren en hier dus meer bijzonder de vraag moest worden behandeld, in hoe verre het raadzaam was, een ander beginsel aan te nemen, dan men tot hertoe had gevolgd.

De meerderheid der leden, die vroeger en later aan de beraadslaging deel namen, hebben ook uit dit oogpunt de opname in de veroordeeling van alle noodzakelijke kosten, wenschelijk geacht, vooral omdat zij het met het in art. 1401 van het Burgerlijk Wetboek uitgedrukte regtsbeginsel, — dat elke onregmatige daad waardoor aan een ander schade wordt toegebracht, dengenen, door wiens schuld die schade is veroorzaakt, in de verpligting stelt dezelve te vergoeden — zoo zeer overeenkomstig achtten en ook geenszins overtuigd waren, dat deze zoo zuivere theorie in de praktijk genoegzame zwarigheden had opgeleverd, om thans daarvan af te wijken. De regering heeft dit gevoelen niet kunnen beamen. Zij was van oordeel, dat het gemeld art. 1401 zijne toepassing op gedingvoerende partijen geheel en al miste; en dat, zelfs al wilde men die toepassing doen gelden, het dan nog aan den wetgever zou vrijstaan, de schade te bepalen, welke geacht zoude worden onmiddellijk uit de onregmatige daad voort te vloeijen, terwijl ook de ondervinding haar het ongerief van het bestaande had leeren kennen; — deze redenering vond echter ook weinig ingang en de meerderheid behield de overtuiging, dat eene verandering of een verzet, hetwelk bleek ongegrond te zijn, wel degelijk het gevolg moest hebben, dat het geregeld artikel aan eene onregmatige daad had verbonden.

Zal intusschen dit bestaande behouden blijven, dan valt het ook niet te ontkennen, dat, zoo niet het salaris voor de werkzaamheden der advocaten door eenig tarief behoort te worden vastgesteld, althans hoofdregels behooren te worden aangegeven, die bij de begrooting tot leidraad zullen moeten strekken.

De regering oordeelt zoodanige daerstelling ondoenlijk; zij acht voorschriften daarvoor weinig met de eer der balie te strooken. Zij meent, dat de werkzaamheden der advocaten van die aard zijn, dat daarvoor de wetgever onmogelijk eenigen maatstaf van geldelijke belooning kan aanwijzen, en dat ook het tegenwoordig tarief in dit opzicht geheel niet aan het oogmerk heeft beantwoord. De meerderheid van de leden der Kamer, die geene verandering van beginsel wenschte, heeft deze stellingen niet kunnen toegeven. Zij herinnerde zich dat vroeger in onderstaandene

provinciën, bij het aankleven van het Romeinsche beginsel, dat de pleiter de kosten van zijne ligvaardigheid moet dragen, ook een maatstaf was aangewezen, waaraan de belooning zoo wel der advocaten als der procureurs getoetst werd, en dat dit stelsel toen zoo vele moeilijkheid niet heeft gebaard, noch ook in de laatste jaren gedurende den tijd van deszelfs weder-invoering.

De centrale afdeeling heeft het voldoende geacht, de verschillende gevoelens omtrent dit hoofdenkbeeld hier kortelijk te hebben herinnerd en eene meer uitvoerige behandeling minder noodig geoordeeld, zoowel omdat en het voorloopig verslag en de memorie van beantwoording in breede ontwikkeling ten dezen aanzien zijn getreden, als ook omdat bij het laatste onderzoek eene groote meerderheid heeft verklaard, zich met het voorgestelde beginsel niet te kunnen vereenigen, en het dus te verwachten is, dat bij de openbare beraadslaging daarop meer bepaaldelijk zal worden teruggekomen.

Op gelijke wijze weken de denkbeelden der meerderheid zeer merklijk af van het gevoelen der regering ten aanzien van de beantwoording der vraag, wie de geschillen tussehen den advocaat en zijnen cliënt over het honorarium zoude beslissen. Het eerste voorstel der regering toeh, om die beslissing aan de raden van toezigt en discipline over te laten, behoudens hooger beroep bij het provinciaal gerechtshof, heeft zeer weinig bijval mogen ondervinden, en is daarbij de wensch te kennen gegeven, dat die geschillen door den gewonen regter bij gewone actie ex mandato behoorden te worden uitgemaakt, voornamelijk, omdat deze tot het vellen van een oordeel, bij gelijke geschiktheid, een meer onpartijdig standpunt kon innemen. Hoezeer dit geenzins konnende toegeven en de beoordeeling der declaratiën van de leden der balie zelfs een vereischte achtende voor den belangrijken invloed, welchen de raden op die balie moeten uitoefenen, heeft echter de regering bij het laatste ontwerp het voorgestelde in zoo verre gewijzigd, dat de begroting van dat honorarium wel door de raden van toezigt en discipline zoude geschieden, doch, indien een der belanghebbenden daarmede geen genoegen nam, alsdan de zaak door den gewonen regter zoude worden uitgemaakt, zoo dat de uitspraak van de gezegde raden meer als een voorafgaand advies of oordeel van deskundigen, dan wel als een vonnis moest beschouwd worden. De groote meerderheid, hoezeer van gevoelen blijvende, dat ook dit voorloopig oordeel minder noodig of geschikt was en het alnog wenschelijk achtende, dat ook die bepaling achterwege bleef, hefgeen om de zeldzaamheid van de toepassing te minder zwaarigheid zoude opleveren, heeft intusschen deze verandering als verbetering beschouwd, in zoo verre ten minste daaraan minder ongerief verbonden was, dan aan het eerste voorstel.

Ook te dezen aanzien bevatten het voorloopig verslag en de memorie van beantwoording met eenige uitvoerigheid de gronden die voor het eene en andere gevoelen kunnen worden aangegeven, en ook omtrent dit punt zal de openbare discussie wel nader het belang doen zien, dat hieraan door de leden gehecht wordt.

Behalve de aangeduide verandering, verschilt het gewijzigd ontwerp van het eerste hoofdzakelijk in het volgende:

a. Is de redactie van artikel 1, naar het oordeel der Kamer, beter en juist geworden.

b. Is voor het honorarium in de zaken, bij de 2de alinea van artikel 3 (nu artikel 4) bedoeld, waarvoor eerst eene bepaalde som was gesteld, nu een minimum en een maximum aangewezen.

c. Is voor de zaken in kort geding, die vroeger onvermeld waren gebleven, insgelijks een minimum en een maximum bepaald.

d. Is aan het verlangen voldaan, om door eene andere redactie duidelijk te doen zien, dat geene regtsvorderingen van de bepalingen van dat artikel 3 waren uitgesloten.

e. Is, door verandering in de voorgestelde classificatie, het honorarium van de advocaten bij den Hoogen Raad met die voor de provinciale gerechtshoven gelijk gesteld en aan beiden, met afwijking van de thans bestaande gelijkheid voor allen zonder onderscheid, een vijfde verhooging boven het voorgeschrevene voor de arrondissements-regtbanken toegekend.

Overigens heeft een aantal leden verklaard, zich ter zake van hun stellig gevoelen omtrent de vorennoemde beginselen, minder met de overige deelen van het ontwerp te hebben beziggehouden, en vallen hier

daarom slechts twee ondergeschikte opmerkingen te vermelden: 1o. dat, bij de mogelijkheid eener afschaffing van sommige provinciale gerechtshoven, de woorden *provinciaal gerechtshof*, in artikel 2, door andere zullen moeten worden vervangen, en 2o. dat de belooning van den advocaat, voor zoo verre die ten laste van de in het ongelijk gestelde partij gebragt werd, een *salaris* was en, voor het aandeel dat zijn cliënt moest voldoen, een *honorarium* behoorde genoemd te worden.

VIERDE TITEL.

Van de procureurs.

Onder die werkzaamheden, welke belooning bij het tegenwoordig tarief te hoog was opgevoerd, behoorden, naar het oordeel der regering, ook die van de procureurs. De Staten-Generaal, in dezen eenstemmig denkende, hebben dan ook het daartoe betrekkelijk ontwerp in zoo verre met genoegen ontvangen, als zij de vermindering zagen, die hierin was aangebragt.

Het eerste ontwerp tot een aantal opmerkingen aanleiding gegeven hebbende, zijn vele derzelve door de regering als gegrond erkend en dienvolgens bij het gewijzigd ontwerp veranderd voorgedragen.

Behalve onderscheidene verbeteringen van redactie, verplaatsingen en veranderingen van minder gewigt, bepalen zich die wijzigingen tot de volgende:

a. Is de belooning voor het grosseren en kopiëren van schriften verhoogd en de bladzijde daarvan niet meer aan een bepaald getal regels en lettergrepen verbonden.

b. Is de toelage voor vacatiën extra locum tot het thans daarvoor genoten wordende verhoogd.

c. Is, even als dit nu bestaat, iets toegelegd voor het opmaken van den staat van kosten door de veroordeelde partij verschuldigd.

d. Is de classificatie, in art. 4 van het eerste ontwerp voorgedragen, gewijzigd en teruggebragt tot de verhooging van één vijfde en twee vijfde voor de procureurs bij de provinciale gerechtshoven en den Hoogen Raad, op gelijken voet als in art. 43 van het bestaande tarief.

De afdeelingen, vroeger eene gelijkstelling voor allen gewenscht hebbende, konden zich met de verdere verhooging voor de procureurs bij den Hoogen Raad althans niet vereenigen, omdat, al mogt de omstandigheid, dat in sommige steden de procureurs niet bij twee collegiën te gelijk konden postuleren, tot eenig fauteur ten behoeve van die bij de provinciale gerechtshoven aanleiding geven, zulks voor die bij het hoogste collegie geene verdere vermeerdering behoefde noodzakelijk te maken. Op zoodanige wijziging meende men dus nog te moeten aandringen.

e. Is eene gewigtige verbetering aangebragt, door het wegvallen van art. 5 van het ontwerp, waarin het beginsel gehuldigd was, dat niet het geheele salaris door een procureur in eene zaak verdiend, ten laste van de in het ongelijk gestelde partij zou kunnen gebragt worden, maar een gedeelte door den cliënt gedragen.

f. Is de hoegroothheid van het voorschot aan de procureurs te geven, hetwelk voor de onderscheidene regts-collegiën verschillend was voorgesteld, tot eene gelijke som gebragt, en ook de tiende verhooging weggelaten, welke de procureurs, bij weigering van voorschot boven hunne verschotten, in rekening zouden hebben mogen brengen.

g. Is de wijze van procederen door de procureurs te volgen tot invordering van het hun verschuldigde vereenvoudigd en verduidelijkt, en zijn de toepasselijke artikelen, daaromtrent in den eersten titel gebragt, ook hier opgenomen. De daar gemaakte opmerkingen mogen ook hier gelden.

h. Is op de gemaakte bedenkingen, art. 22 van het eerste ontwerp, waarbij het houden van een register van de door de procureurs te veel in rekening gebragte kosten was bevolen, ingetrokken, gelijk ook het opvolgende art. 23, waarbij noodeloos gestrenge straffen tegen afwijkingen van het tarief waren bedreigd.

De regering heeft intusschen gemeend bij haar gevoelen te moeten blijven omtrent deze punten:

1o. Dat de zaken in kort geding afzonderlijk en niet onder de anderen behooren te worden getarifeerd.

2o. Dat tot het nemen van voorschot den procureur slechts de *bevoegdheid* behoorde te worden gegeven, geenzins hem daartoe de *verplichting* opgelegd, omdat die verplichting geheel straffeloos kon en dagelijks werd overtreden. De afdeelingen bleven intusschen aan het laatste de voorkeur geven, omdat een beroep

op zoodanig voorschrift aan de aanvragen in te vallen een minder onaangenaam aanpak was, en meenden derhalve alnog hunnen wensch van art. 44a van het tegenwoordige tarief te kennen geven.

Verder is de opmerking gemaakt, dat, in art. 12, in art. 1 en 2 de woorden *gelijkheid* enz. en in *gelijke evenredigheid* enz. als overtoelig meesten beschouwd worden, en bij nog gevoegd kan worden, dat het bij de behandeling van dezen titel in overweging gebragt om voor het zoogenaamde *placet* eene kleine belasting toe te leggen, door de regering niet gegrond geoordeeld, omdat dit een bij de wet en de reglementen geheel onbekend stuk was, eene oplossing, die bevredigend kon worden aangemerkt, indien zij bij niet als hare meening had te kennen gegeven dat bij die *haren of regtbanken*, waar het gebruik van zulk een *PLACET* door het gebruik was ingevoerd, daarvoor aan den procureur eene vacatie behoorde te worden toegekend, welke meening geoordeeld ten eenen male in strijd te zijn met het algemeen beginsel, aan het hoofd van den eersten titel gebragt.

Het verslag over dezen titel zal eindigen met een beschoouwing, die men gemeend heeft de meest stigtige overweging te verdienen.

Op de laatste alinea van artikel 1 J. (§ 62) de aanmerking gemaakt, dat daarbij ten onrecht onderscheid was gemaakt tussehen gegraduateerde en ongegraduateerde procureurs, en het wenschelijk in de gevallen, waarin aan beiden het pleiten toegestaan, aan de laatsten minder belooning toe te kennen dan aan de eersten. De regering, de gelijkheid der bedenking erkennende, heeft bij het gewijzigd ontwerp, ten aanzien van het pleidooi, de genoemde procureurs met de advocaten gelijk gesteld, hetgeen in zoo verre aan den gewonen wensch voldoen, doch aanleiding geeft tot de vraag, of gelijkstelling alleen betrekking heeft op hetgeen den advocaat aan de in het ongelijk gestelde partij rekening kan worden gebragt, of ook tot dat, waaraan de cliënt moet voldoen, te meer omdat bij den eersten titel geen bijzonder salaris voor het pleidooi van den advocaat is bepaald, — en waardoor dus eene ongelijkheid wordt geboren, waarvan de wegneming voorkoming van misbruik of verkeerde toepassing, aanbelang is.

Maar in de tweede plaats achtte men dit niet genoeg en had men de redenen blootgelegd, waarom men meende ten allersterkste te moeten aandringen op behoud van het beginsel van artikel 43 van het bestaande tarief, waarbij aan de gegraduateerde procureurs bij de arrondissements-regtbanken de bevoegdheid was verleend, om ter zake van hunne werkzaamheden als advocaat verrigt, het tarief voor dezen te mogen volgen, zonder alsdan tevens als procureurs te mogen rekenen. Die bepaling toeh lag in den geest der wetgeving, wier bedoeling ook was geweest, studie der regts-wetenschap te bevorderen, en zij voor het algemeen weldadig, omdat daardoor de procureurs-practijk in betere en meer degelijke handen kwam, en strekte bepaaldelijk tot vermindering van proceskosten, die door hunne aanzienlijke hoogte verkrijgen van regt zoo bezwarend maakten.

Het heeft der groote meerderheid der leden gedaan, dat aan dit verlangen geen gehoor is gegeven en zulks te meer, omdat, zonder wederlegging aangevoerde redenen, alleen het beroep is gedaan op art. 7 van het derde reglement, bij het koninklijk besluit van 14 september 1838 (*Staatsblad* no. 10) gevoegd, waarbij het beroep van advocaat onbestaand is verklaard met dat van procureur, en waaraan men oordeelde, dat geene inbreuk kon worden gemaakt. Die meerderheid heeft intusschen dat niet minder gepast geacht, zoo wel omdat de wet door dat koninklijk besluit toeh wel niet gebragt zoude zijn, alsook omdat diezelfde magt, die het derde reglement in 1838 had daargesteld, in 1838 het tarief gemaakt had, waarin zich het gemelde art. 45 bevond; terwijl in allen gevalle de uitzondering van dit artikel nog niet kon gezegd worden dat dat besluit aangenomen regel omver te stooten, en overigens geheel kon blijven bestaan; en eindelijk omdat het belang van het algemeen hier luidr deed hoorde te spreken, dan de in het der Kamer aangevoerde redenering, welke daartegen was aangevoerd.

Algemeen is men blijven persisteren bij de vorennoemde denkbeelden, en het zal, bijaldien hier vooraf geene verandering mogt worden gebragt, hier bij de openbare beraadslaging moeten blij-

het vele goede, dat overigens in dezen titel wordt gevonden, wel zal kunnen opwegen tegen het gewigtige bezwaar door het gemis van het besprokene artikel weeg gebragt.

VIAFDE TITTEL

Van de Deurwaarders.

Reeds bij het eerste onderzoek is het gebleken, dat het gevoelen van de regering, dat de bepalingen, aan de deurwaarders bij het bestaande tarief toegekend, zoo laag mogelijk gesteld waren, heeft kunnen deelen, waarvan het gevolg is geweest, dat bijna al hare aanmerkingen het verlagen der voorgestelde cijfers ten doel hadden. In sommige gevallen heeft de regering ten deze toegegeven, in andere gemeentl. bij het voorgedragene te moeten blijven. Het gevolg hiervan is bij het gewijzigd ontwerp vermeld voorgesteld:

1. Het doen der exploiten en het schrijfloon bij dezelve.

2. Het schrijfloon der stukken bij ontruiming, dat de vacatie daarvoor is gebragt.

3. Het in bewaring brengen van gelden.

4. De afschriften der processen-verbaal, bedoeld bij de (nieuwe redactie), die onder het daarvoor gevestigd recht zijn begrepen, schoon het billijker zou geacht worden slechts één afschrift hieronder te rekenen en de verdere naar bladgetal te doen betalen.

5. De belooning van de dienaren der gewapende magistratuur voor de bewariag van eenen gefailleerde.

6. Die voor de oproeping der zaken in de terechtzitting.

7. Terwijl verder, buiten een paar ondergeschikte aanmerkingen en verbeteringen, ook de classificatie naar de bevolktheid der plaatsen is teruggenomen voor alle deurwaarders ten aanzien der meeste gemeenten.

8. De billijkheid ingevoerd, met afwijking alzoo van het bestaande, waarbij de belooning van die bij den Raad een vierde en die bij de provinciale gewapende een zesde verhooging boven de andere gevestigd, — en eindelijk art. 9 van het eerste ontwerp onttrokken, welks 1ste lid was vervallen door de aangenome bepaling aan het hoofd van het tarief gevestigd, terwijl art. 11 en 14 van het vierde reglement gevestigd bij 's konings besluit van 14 september 1838 (Staatsblad n. 36), het tweede schenen noodeloos te maken; doch omtrent welk laatste de opmerking is gemaakt, dat bij het behoud daarvan had kunnen worden weggelaten de twijfel, of de verdiensten en de kosten ook op het afschrift moeten vermeld worden, mede eene boete op de overtreding vastgevestigd, even als zulks voor de griffiers is geschied, doelmattiger zoude geoordeeld worden dan de berisping, schorsing en ontzetting, bij het gestgd art. 14 aangenomen.

9. Het, datgene, waarop de aandacht voorloopig als te veel beloond gevallen was, doch waarvan de regering oordeelt heeft te moeten verschillen, kan gebragt worden.

10. De belooning voor wisselprotesten en dergelijke, die thans gelijkstaat met hetgeen aan de griffiers bij de kantonregenten daarvoor is toegelegd, doch meer dan het bestaande.

11. De belooning voor de getuigen in een en ander geval te bezigen.

12. Het verschil in de belooningen voor de beteekende van stukken van procureur tot procureur, hetwelk, indien het moest plaats hebben in den geest van de voorges. bepalingen, met $\frac{1}{2}$ en $\frac{2}{3}$ moest oploopen, en ook mede voor de oproepingen ter rolle.

13. De belooning bij den verkoop van ieder perceel of schip, alles behalve de aanmerkingen, die op het 1ste artikel omtrent de exploiten zijn gevallen.

14. Het laatste onderzoek namelijk heeft men de meening behouden, dat het tarief voor de exploiten daarom te hoog was, omdat daarbij werd aangenomen, dat het aangewezen loon zoo dikwijls zoude worden vermenigvuldigd, als er personen waren, die daarvan afschriften moesten ontvangen en het onmogelijk te berekenen viel, dat daardoor de reeds bestaande belooning van het tarief van 1839 nog werd verhoogd. De regering, hierin van de Kamer verschillend, was, blijkens de beantwoording, hierbij van andere veronderstellingen uitgegaan dan deze. De Kamer toch meende, dat het loon niet zoo zeer werd gegeven voor den gang, dan wel voor de opmaking van het stuk, waarbij door den deurwaarder werd geconstateerd wat hij gedaan had en dat dit stuk het exploit genoemd werd, blijkens onder anderen de afschriften van den ontworpen titel en de eerste afdruct van het Wetboek van Burgerlijke Registorie, die tevens wel allen twijfel moesten wegne-

men omtrent hetgeen in art. 46 van het bestaande tarief onder origineel, en hetgeen onder kopie moest begrepen worden. De regering heeft meer de belooning willen geven voor de moeite der bezorging en is daardoor tot het, in het oog der Kamer althans, kostbare van het voorstel, vervallen. Naar hare meening was het veel eigenaardiger het verschil van het origineel van het stuk tot grondslag van belooning aan te merken en voor de afschriften daarvan of een gedeelte van het toegelegde voor het origineel te vragen, zooals de Fransche tarieven dit voorschreven, of, zooals dat van 1839 wilde, eene vermeerdering naar het aantal bladzijden. De overname van eene dezer bepalingen was dan regelmatig en minder kostbaar geweest.

In de tweede plaats heeft men ook niet kunnen toegeven, dat er verschil behoort te zijn, of het exploit der deurwaarders al of niet op zeggel geschreven wordt ter hand gesteld. Indien toch het exploit is de akte of het proces-verbaal, waarbij de deurwaarder het verrigte constateert, dan kon het toch ook wel geen twijfel lijden, dat de vorm van zoodanige akte hem niet kan worden opgedrongen en moest hij altijd daarvoor verantwoordelijk zijn, terwijl het 10de artikel van het vierde reglement, gevoegd bij 's konings besluit van 14 september 1838 (Staatsblad no. 36), door de regering tot staying eener tegengestelde meening aangevoerd, naar het oordeel der Kamer, wel het bewijs medebrengrt van zijne verplichting om tot het doen van elk exploit zijn ministerie te leenen, maar geenszins, om het daarvan op te maken proces-verbaal of het exploit-zelf, wat den vorm betreft, zoodanig te moeten aannemen, als de belanghebbende dit zoude goedvinden.

Deze bedenkingen hebben alzoo doen oordeelen, dat de voorgestelde wijze van tarifiering der exploiten te kostbaar was en daartoe eene minder geschikte veronderstelling de aanleiding had gegeven. Men meende, dat eene bepaalde belooning moest gegeven worden voor het origineel, met eene verhooging, bij voorbeeld, per bladzijde voor de afschriften; dat de deurwaarder eene schriftelijke opgave konde vorderen van hetgeen men in het stuk opgenomen wilde hebben, en indien dit slechts mondeling werd opgegeven, zij daarvoor een recht meer in rekening konden brengen, in denzelfden geest, als thans veelal artikel 61 van het bestaande tarief wordt toegepast.

De aanzienlijke plaats, welke de exploiten in het geheel van de verdiensten des deurwaarders innemen, en het belang van het algemeen vorderen voor dit punt eene aandachtige overweging.

Ook de laatste alinea van dit 1ste artikel kon niet worden goedgekeurd, omdat men ze strijdig oordeelde met het beginsel, dat de in het ongelijk gestelde partij al de aangewende kosten moet dragen, en de kleinere vorderingen daardoor, meer dan behoorde, zouden gedrukt worden.

Eindelijk heeft de oplossing van de op artikel 4 gemaakte bedenking vele leden niet kunnen bevredigen. Indien zij toch de bedoeling daarvan wel hadden begrepen, dan konden zij geene gelijksoortige bepalingen in artikel 66 van het Fransche noch in artikel 60 van het bestaande tarief aantreffen.

Zij lieven bij het vroeger ontwikkelde denkbeeld volhouden, dat, indien de deurwaarders, gevestigd in de arrondissementshoofplaats, gebruikt worden tot het doen van exploiten buiten het kanton, de vergoeding der reiskosten billijkerwijze aan dezen niet kan worden ontzegd, terwijl zij de bevoegdheid niet hebben, daartoe aan ministerie te weigeren. Het is evenwel niet te ontkennen, dat, daar de deurwaarderskosten aan de in het ongelijk gestelde partij in rekening worden gebragt, er iets hardts in is gelegen haar meer te doen betalen dan volstrekt noodzakelijk is; maar dit neemt niet weg, dat daardoor de deurwaarder niet moet lijden. Zonder daaromtrent iets bepaalds voor te stellen, zoude men meenen, dat strikrecht en billijkheid overeen gebragt zoude kunnen worden, indien men wel aan den deurwaarder de vergoeding der reiskosten verleende, maar deze slechts voor dat gedeelte ten laste van de in het ongelijk gestelde partij bragt, hetwelk betaald had moeten worden aan den deurwaarder van het kanton, waarin het exploit gedaan is.

ZESDE TITTEL

Van bewaarders, deskundigen en getuigen.

Bij het gewijzigd ontwerp van dezen titel zijn, naar aanleiding der in het voorloopig verslag gemaakte bedenkingen, door de regering hoofdzakelijk deze veranderingen voorgedragen:

a. Is het maximum van schadeoosstelling aan de getuigen toe te leggen van 3 op 4 gulden verhoogd.

b. Voorziet eene alinea van artikel 7 in de bezwaren, welke de kostbaarheid van overtogt van sommige wateren en rivieren, in bijzondere omstandigheden voor getuigen kan te weeg brengen.

c. Heeft eene andere alinea van dat artikel het gemis eener bepaling aangevuld voor het geval, dat de tegenwoordigheid van elders wonende getuigen langer dan éenen dag vereischt wordt.

d. Is de titel met een slot-artikel vermeerderd, ter voorziening in de schadevergoeding, aan hem toe te leggen, die, ten gevolge eener registerlijke uitspraak of van de behandeling van een geding voor den kantonregter, tot eene reis moegt verplicht worden.

Gelijk de overige veranderingen, zoo is ook het eerste gedeelte van dit slot-artikel als verbetering beschouwd; maar heeft men daarbij de niet onjuiste opmerking gevoegd, dat geheel en al de grondslag of maatstaf ontbrak, dien de regter bij zijne begrooting diende in het oog te houden; hetgeen tot eene zeer uiteenlopende wijze van beoordeeling aanleiding zoude geven. Maar ten aanzien van het tweede gedeelte, had men bovendien de bedenking, dat daardoor de regtsgedingen voor de kanton-geregten zeer aanmerkelijk zouden worden bezwaard. De opmerking, dienaangaande door sommige leden bij het voorloopig verslag gemaakt, dat, bij den wil der wet, om aldaar geene salarissen van advocaten, procureurs of gemachtigden in rekening te kunnen brengen, men deze partijen ook in staat moest stellen, zonder schade in persoon te kunnen verschijnen, was wel op zich zelve voor geene tegenspraak vatbaar, doch zou de volledige toepassing van dat denkbeeld, naar het oordeel van een aantal leden, zeer ligt tot misbruik aanleiding kunnen geven, en het vragen en verkrijgen van regtsmiddelen zeer moeilijk maken. En hoezeer men dus der regering dank moest weten voor de aandacht, die zij op de gedane vraag had geslagen, achtte men zich verplicht hier op te teekenen, dat het nader onderzoek aan de groote meerderheid de overtuiging had gegeven, dat de voorgestelde bepaling, hoe billijk ook in theorie, bij de toepassing zoude blijken ondoelmatig te zijn, weshalve men dit onderwerp nogmaals ter ernstige overweging aanbeval.

In twee opzigten heeft de regering gemeend niet aan het te kennen gegeven verlangen te moeten voldoen.

Vooreerst om het bewaarloon van in beslag genomen of verzegelde goederen te verlagen of althans in de latere dagen minder te stellen dan in de eerste, waaraan niet is toegegeven om de vrees, dat het alsdan moeilijk zoude kunnen worden, geschikte en vertrouwde personen daarvoor te vinden. Het schijnt echter, dat deze verantwoordelijkheid te zwaar heeft gewogen; althans is het uit de ondervinding opgemaakte oordeel niet ongegrond, dat, althans bij verzegelingen, deze belooning tot merklijk bezwaar van geringe boedels zal strekken, en aanleiding geven tot het achterblijven van eenen maatregel, welke zeer dikwijls zijne nuttige zijde heeft. Zoo men al in beide opzigten tot geene wijziging moegt kunnen komen, was zeker die ten aanzien van verzegelingen hoogst wenschelijk.

Ten tweede, met betrekking tot de reiskosten en het tijdverlies, dat voor de getuigen moeten worden goedgedaan.

Bij nadere overweging van het daartoe voorgestelde heeft men zich niet kunnen overtuigen van de doelmatigheid: 1o. om aan de bewoners der provinciën Zuid- en Noord-Holland hoogere vergoeding toe te leggen dan aan die der overige provinciën; 2o. om die vergoeding te vermeerderen bij het verlaten van arrondissement of provincie, — en was men verzekerd, dat hierdoor aan de billijkheid in onderscheidene opzigten zou worden te kort gedaan en de afgeetheit der voorschriften in de toepassing veelvuldige ongelijkheid te weeg brengen, waarom men moest volhouden bij den wensch, dat ook hier, even als dit bij de andere titels had plaats gehad, deze zamen gestelde classificatie alnog wierd verlaten en, zonder eenige uitzondering, even als onder het Fransche tarief en het bestaande, een bepaald cijfer, of wel een maximum en minimum met eene kleine tusschenruimte, aangenomen.

Wets-ontwerp, bevattende transitoire bepalingen.

Behalve de bepaling van den tijd van het in werking komen van de voorgaande titels en de vaststelling van het doorloopen der artikelen, zijn in dit wets-ontwerp eenige transitoire voorschriften aangege-

ven, die tot voorkoming van onzekerheid noodig waren. Het gewijzigd ontwerp daarvan bevat behalve eenige geringe veranderingen in de drie eerste artikelen, eene meer duidelijke redactie van het laatste, waardoor de bij het voorloopig verslag geopperde zwarigheden, naar het schijnt, uit den weg geruimd zijn, terwijl eene bijvoeging omtrent de deskundigen, bewaarders en getuigen, die voor 1 september 1843 hunne werkzaamheden aanvangen, doch later ten einde brengen, ook de onzekerheid heeft weggenomen, die daaruit kon voortvloeijen.

De centrale afdeling heeft zich verplicht geacht aan dit verslag eenige meerdere uitgebreidheid dan gewoonlijk te geven, zoo om het aantal der behandelde onderwerpen, als om daardoor het overzicht over de veelvuldige onderdeelen, waaruit de meeste ontwerpen zijn zamengesteld, en daardoor over de ontwerpen zelve, des te gemakkelijker en duidelijker te maken.

Aldus vastgesteld in centrale afdeling, dinsdag 20 juni 1843.

Ingezonden stukken.

Overpeinzingen bij de hervatting der zittingen van de Tweede Kamer.

Zoo ooit de belangstelling der natie opgewekt, de algemeene aandacht gespannen, hoop en vrees levendig waren, het was gedurende het tijdperk der jongste schorsing der zittingen onzer vertegenwoordigers. De conversie-wet was gevallen, en haar val was zwaar, want ook de heer MOCRUSSEN, de auteur van dat kunstgewrocht, werd in dien val medegesleept; beloften en overredingsmiddelen van allerlei aard in de schoonste rhetorische vormen aangewend, schoten te kort; zelfs het vooruitzicht op ettelijke tonnen gouds bezuiniging, waarvan men de mogelijkheid eerst in den angst des oogenblikke scheen gevonden te hebben — de nood maakt vindingrijk! — zelfs dat vooruitzicht kon het veege conversie-ontwerp niet redden. En waarom viel het? Niet zoo zeer, omdat het naar veler oordeel ondoelmatig, ja onuitvoerbaar was, neen, maar omdat de meerderheid, die deze keer op den rechten weg was, in de aanneming van het ontwerp de bestending zag van eenen staat van zaken, waarvan het verkeerde te duidelijk in de oogen sprong, te lang was ingezien, en nog verder toegelaten te kunnen worden. Het afstemmen was eene krachtige protestatie tegen de verkeerde inrigting der huishouding van staat, een krachtige spoorslag voor de regering, om, eindelijk, aan de steeds luider geuite wenschen der natie, om zuiniger en eenvoudiger beheer, gehoor te geven. Het ontwerp viel, omdat men het bevond niet datgene te zijn, wat het van regeringswege gezegd werd te zijn, *eene regeling van 's rijks financiën*.

Duidelijk was dan nu de wil der vertegenwoordiging gemanifesteerd; en, er is geen ontwijken aan, de regering moet nu op hare beurt duidelijk en onbewimpeld hare neigingen en gezindheden openbaren. De Kamer ging een geruimen tijd uiteen; er werd aan de ministers tijd gelaten om van den schrik te bekomen, niet alleen, maar ook om ernstig hunne gedachten te bepalen bij den zorgwekkenden toestand der zaken, om hun gelegenheid te geven tot het beramen dier afdoende middelen van herstel, welke zoo dringend noodig zijn en welke alleen gevonden kunnen worden in eene radicale wijziging in alle takken van beheer; in veel omvattende vereenvoudigingen en bezuinigingen; in een verbeterd belasting-stelsel; en in het daarstellen van afdoende waarborgen tegen de mogelijkheid van eventuelen terugkeer op den veel te lang gevolgden verkeerden weg — Het stond nu te bezien, of de regering het gewigt der omstandigheden gevoelen, en aan den nationaal geworden wensch om verbetering, om grondige verbetering van 's lands financiële gesteldheid zou voldoen. Het tijdstip was gunstig. Een nieuw financie-minister trad op, en deze, door geene antecedenten gebonden, had de handen ruim om naar een weldoordacht systeem alle die hervormingen voor te dragen, welke noodig konden geacht worden om de vervalzene zaken te redden, het geschokt vertrouwen te herstellen en witzigten op eene betere toekomst te openen. Hij kon rekenen op de ondersteuning der Kamers, op de toejuicing van alle welgezinden in den lande.

Velen stelden dan ook vast, dat de regering zich den tijd van schorsing der Kamer-zittingen ijverig zou ten nutte maken; velen koesterden schoone verwachtingen van den nieuwen minister; men zag eene stelsmatige organisatie van alles wat zulks noodig heeft te gemeet, des noodig voorafgegaan door eene gepaste wijziging der grondwet, wijzigingen in zoodanigen zin, dat dezelve den grondslag moesten uitmaken van de stiptste spaarzaamheid en eenvoudigheid, en dienen moesten om den bij ons te veel sluimerenden volksgeest op te wakkeren, constitutionaliteit te ontwikkelen, en zoo doende aan het uitgeputte staatsligchaam nieuwe veerkracht bij te zetten.

Wat zal er worden, of liever, wat is er geworden van alle die schone uitzigten en verwachtingen? Hoe beantwoordt de regering aan den algemeenen wensch? Hoe beantwoordt aanvankelijk de nieuwe minister aan de op hem gevestigde hoop? — Helaas! wij vinden het antwoord op die vragen voor ons liggen in een ontwerp van wet, strekkende tot vermindering van het getal gerechts-

hoven, van welken maatregel de bestaanbaarheid met de grondwet ten minste aan veel twijfel onderhevig is; wij vinden dat antwoord al verder voor ons liggen in eene versparing der successie-belasting, met uitbreiding in de rechte lijn; terwijl men zegt, dat ons nog te wachten staat een ontwerp van belasting op de binnenlandsche coupons, en van korting op de traktementen der ambtenaren. Nog eens bekeek ik, want dit alles voorspelt niet veel goeds. Het kan zijn, dat er nog iets beters achter de hand is in de ophanden begroefings- en andere ontwerpen, waarmede men nog niet bekend is; doch doortastende maatregelen schijnt men vruchteloos te hopen. De nieuwe minister debuteert op eene wijze, die veel grond geeft tot de gedachte, dat Z. Exc. het ongelukkige voetspoor van zijne ervaaren voorgangers zal volgen, en geene andere middelen bedoelt, ten einde het verbroken evenwigt te herstellen, dan partiële besnoeiingen en opdrijving, — 'twelk ligt overdrijving kan worden — der reeds zoo ruim en breed aan de achteruitgaande natie opgelegde lasten. Droevige middelen voorwaar! Weinig geschikt om gerustheid voor de toekomst in te boezemen, weinig geschikt om de hand over hand toeneemende malaise te vermindern.

Wat men hoopte is dit: voor alle dingen algeheele blootlegging voor de Staten-Generaal van den financiële staat, tot in de geringste bijzonderheden toe, met alle geheime of afzonderlijke fondsen, en financiële mysteriën, hoe ook genaamd, daarin begrepen. Dan een nieuw ontwerp van beheer op de striktste spaarzaamheid en eenvoudigheid berekend, met afsnijding van alles, hoe ook genaamd, wat niet tot het streng en onmisbaar noodzakelijke behoort, zoodanig, dat ieder redelijk denkend individu de volle overtuiging moest verkrijgen, dat men zonder de algemeene belangen in de waagschaal te stellen, met geene mogelijkheid meer kon bezuinigen. Dan, maar ook dan eerst, zou men met grond kunnen spreken van het *montant* der staatsbehoeften. Dan, maar ook dan eerst, zou men kunnen beoordeelen of, en in hoe verre, het bedrag der bestaande reeds zoo zware lasten nog zou moeten verhoogd, en nieuwe offers van de natie moeten gevorderd worden. Bleek het dan, dat die offers onvermijdelijk waren, zoo was het dan, maar ook dan eerst, tijd om de daartoe strekkende middelen in te voeren, en voorzeker dan zou de regering de algemeene goedkeuring, de bereidvaardige ondersteuning van alle weldenkenden ondervinden; niemand, in wiens gemoed slechts eenigzins het besef van vaderlandsliefde en burgerplicht huisvest, zou dan onwillig zijn om het zijne te offeren op het altaar des vaderlands.

Wat zien wij echter gebeuren? Men handelt in eenen omgekeerden zin van hetgeen zoo even als wenschelijk is aangeduid. Men begint met te werken op uitbreiding van belastingen, ten einde hierdoor, en door beknibbelingen op deze en gene onderwerpen, de gapende deficits weg te cijferen, en *tant bien que mal* op den ouden weg te kunnen blijven voortrukelen. Men grondt zich bij het opdrijven der lasten op de bestaande huishouding, op veronderstelde gezins op bewezene, staatsbehoeften: door kortingen en besnoeiingen op traktementen zal men dezen, door opdrijving van lasten weer anderen wrovelig maken, men zal bij dit stelsel van halve maatregelen den dank van niemand behalen; materiële en morele kwijning en achteruitgang zullen hand over hand toenemen, ja, men zal een uitkomst voorbereiden, zoo treurig, dat de oprechte vriend van vaderland en vorst niet dan met weemoed en schrik aan de mogelijkheid er van denken kan.

Nog staat het in de hand der vertegenwoordiging alle dreigende onheilen af te wenden. Nog is er redding mogelijk. *Nu of nooit*, zegt de graaf VAN RECHTEREN — was de leus der wakkere conversie-bestrijders; zal die leus hen ook thans weer eendrachtiglijk te zamen houden? De natie houdt het oog op hen gevestigd. Het tijdstip is ernstig en gewigtig. God schenke hun wijsheid, moed, en kracht!

Advertentien.

De Notaris **Mr. J. NYHOFF**, gevestigd te Arnhem, zal, op Woensdag den 23sten Augustus 1843, bij inzet, en 8 dagen later, zijnde Woensdag den 30sten Augustus 1843, bij toeklag, telkens des avonds ten 6 ure, in het Logement het Hof van Holland, te Arnhem, vellen en aan den meestbiedende Verkoop:

Een hecht en werk **HEEREN-HUIS** en **ERVE**, met **TUIN**, **KOE-SHUIS** en **STALLING**, gelegen binnen Arnhem, op den hoek aan het Binnen-Singel bij de St. Walburgs-kerk; te aanvaarden den 1sten Mei 1844.

Nadere informatien zijn van stonden aan verkrijgbaar bij genoemden Notaris, terwijl de bevestiging kan plaats hebben, des Woensdag van iedere week, hangende de veiling, van 's morgens 11 tot 's namiddags 3 uur, mits vooraf aanvraag doende, bij den bewoner den heer **J. W. LEHNKERING**.

VERKOOPING

REGTERLIJK GEZAG.

Op Zaterdag den 19den Augustus aanstaande, des morgens om negen uur, zal, ten Woonhuize van **H. HAMER**, Mr. Timmerman in de Beukestraat te Zutphen, worden overgegaan tot den Executo-

rialen Verkoop van eene aanzienlijke partij **BELEN** en **ROERENDE GOEDEREN**.

De verkooping geschiedt tegen Kontante betaald, zonder eenige op- of Onraads gelden.

D. J. TER SELLE
Deurwaarder

+++ Daar ik Ondergeteekende aan eene smeltende maag-ongesteldheid ben lijden, weet, met de hevigste benaauwdheden pijn gepaard, waaraan de gewone Geneeskunst niet kon verbeteren en nu bijna geheel door het Somnambulisme van den Wel Edelen Heer **F. W. T. WORCH**, Magnetiseur in 's Gravenhage, ben hersteld, en dewijl nu de Somnambule zelve, volgens laatste consult, mij persoonlijk wil examineren, mijnne overkomst naar 's Gravenhage versiecht, welk mij, wegens mijne betrekking ondoenlijk, zoo heb ik den Wel Edelen Heer **WORCH** versoet met haar Edele naar Nijmegen te komen, en hier in de omstreken meer lijders onder zijne beoefening deeling zijn, heeft zijn Wel Edele zulks aangenomen en is dan bepaald op den 16den Augustus aanstaande Zijn Wel Edele zal dan ook op dien dag en ver alle dagen tot den 26sten Augustus te spreken voor elken lijder die met de Somnambule in rap wenscht gebragt te worden. Ik recommandeer elken lijder aan, omdat ik reeds zoovele vruchten van geplukt heb.

Zijn Wel Edele is gelogeerd bij **J. W. W. JERS**, op de Lagemarkt, te Nijmegen.

A. VAN SCHAİK VAN EXTER
te Burgharen.

* * De Boekhandelaar **NIJHOFF**, te Arnhem, op den 10den Augustus 1843, aan den Heer Burgemeester vertaling in het Nederduitsch vertoond:

Meredith. By the countess of Blessington. In three Lond. 1843.

* * De Boekverkooper **K. FUHRI**, te 's Gravenhage, heeft op heden aan de Intekenaren afgeleverd en alom zonden:

De eerste en tweede Aflevering der geillustreerde uitgave van het Werk:

LEVEN VAN WILLEM DEN EERSTEN Prins van Oranje,

met honderd Platen en Portretten, naar nieuwe teekeningen van **H. T. C. TEN KATE**, op staal geëtst door **J. LANGE**.

De voorwaarden van Intekening; en de wijze van uitgifte is in den prospectus en op de aankondiging-biljetten breed omschreven.

De Uitgever mag niet nalaten openlijk sijnen dank betuigen, voor het vertrouwen, waarmede Heeren Intekenaren hem vereerd hebben, en voor de belangrijke ondersteuning, welke Heeren Boekhandelaren aan dezelve geschonken hebben. Geene moeite noch kosten zullen dan ook worden, om deze echt nationale onderneming, zoo veel mogelijk, te doen strakken tot vereering der nagedachtenis den *Grooten Zwijger*, den Vader des Vaderlands.

* * **I. STEMMEN UIT DE ZWARTE KERK**, (wordt de Protestantische Kerk genemd in het Tijdschrift *de Katholiek*.) gericht tegen dat Tijdschrift en andere gezinden.

II. WAAROM HEB IK DE ROOMSCHE KERK AANZIELEN.

Om aan de menigvuldige aanvragen te kunnen voldoen is de vijfde druk hiervan gereed gemaakt.

III. DE STELSELS DER GODGELEERDEN. Gegeven bij den tegenwoordigen toestand der Hervormde Kerk, voorgedragen na de lezing van het adres aan de Algemeene Synode der Hervormde Kerk.

Dit stukje is van veel belang ter lezing tegen de opvatting van de aanstaande Algemeene Synode.

Deze bovenstaande drie stukjes zijn te bekomen bij Boekhandelaars **J. C. SEPP & Zoon**, te Amsterdam, verder alom.

Marktprizen.

Nijmegen, 14 aug. 1843.

Tarwe vond heden minder begeerte; de omgang bleef zich hoofdzakelijk tot de stedelijke consumptie, voor *Hooglandtsche* is f 11. a f 11.25, voor *jarige Clef* *Ierlandtsche* f 8.75 a f 9.50 besteed; van *Nieuw* waren onderscheidene partijjes ter markt, welke goede kwaliteit, doch merkelijk minder zijn dan de vorigen jaars. Men zal zich dit jaar over het geheel merkkelijk minder wigt moeten tevreden houden; die partijjes, welke men tot bijkomenden prijs wilde loslaten, gereede koopers van f 7.50 a f 8.40. — Van *Nieuw* was de markt wederom overvoerd, de kwaliteit was doch over het geheel zeer wak; men heeft tot lagere prijzen moeten afgeven, omdat dezelve voor verandering niet is, en de consumptie niet alles kon opnemen, van f 4.80 a f 6 besteed, naar droogte; van *jarige* slechts eene kleinigheid tot f 7.50 verkocht. — *Gereede* f 4 a f 4.50 opgevraagd. — *Boekweit*, door schaarste honger verkocht: f 7.50 a f 8. — *Haver* sloeg: f 3.25. — *Kogzaad* is als opgevraagd te beschouwen; men slechts enkele nog overgeblevene partijjes ter markt, welke van f 0.75 a f 10 koopers vonden.

Waterhoogte te Arnhem.

Den 15 Aug. 3 El 3 Palm 7 duim, gem. O Duim.

Te Arnhem, bij **C. A. THIEME**, Boekdrukker.